

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 października 2023 r.,

sprawy **D. J.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 września 2022 r., sygn. akt IX Ka 341/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy
w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt V K 3659/19,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy wyrokiem z dnia 15 grudnia 2021 r., w sprawie V K 3659/19, uznał D. J. za winnego tego, że „w dniu 22 kwietnia 2015 roku w W. ubiegając się o zatrudnienie w Szpitalu Klinicznym posłużył się jako autentycznym zaświadczeniem z dnia 15 września 2011 roku wydanym przez Profesora J. B. ordynatora Oddziału Chirurgii Naczyniowej i Wewnętrzznacznyniowej w Szpitalu uprzednio przerobionym poprzez wpisanie „mars 2013” jako daty zakończenia stażu”, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy tego

przepisu wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Sąd orzekł o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

We wniesionej na apelacji, zaskarżając wyrok w całości, obrońca oskarżonego zarzucił:

„1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że kopia zaświadczenia Assistance Hopitaux Publique Paris z dnia 15 września 2011 została przerobiona przez osobę nieupoważnioną na co wskazuje krój i rozmiar czcionki zastosowanej w słowach „mars 2013” oraz data wystawienia znajdującego się pod podpisem J. B., podczas gdy nie można wykluczyć, iż wskazane powyżej niezgodności są wynikiem omyłki pisarskiej.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony przedkładając zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu w C. miał świadomość, że dokument, który przedkłada jako autentyczny, został uprzednio przerobiony, podczas gdy kwestionowane elementy zaświadczenia nie świadczyły o przerobieniu dokumentu przez osobę nieuprawnioną.

3. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także dokonanie dowolnej, jednostronnej nieobiektywnej, wybiórczej oceny oraz analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na oparciu orzeczenia o dowody obciążające oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem dowodów świadczących o tym, że oskarżony nie miał świadomości, że zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu w C., które przedłożył w CSK AM, ubiegając się o stanowisko dyrektora ds. medycznych jest dokumentem nieautentycznym poprzez:

a) dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. J. oraz zeznań świadków J. B. oraz P. D. i nieuwzględnienie okoliczności, że zaświadczenie z dnia 15 września 2011 o odbyciu stażu w szpitalu w C., opisujące prawdziwy stan faktyczny, zostało opatrzone podpisem i pieczętą służbową osoby uprawnionej i mogło zostać wystawione na prośbę oskarżonego,

b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania, poprzez uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci kopii zaświadczenia Assistance Hopitaux Publique De Paris z dnia 15 września 2011, a także wyjaśnienia świadka J. B. wskazują na to, że D. J. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim i miał świadomość, że dokument, który przedkłada jako autentyczny został uprzednio przerobiony,

c) obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego pozostających w sprawie wątpliwości grupujących się wokół ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k.

4. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 9 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy z dnia 19 marca 2020 r., podtrzymanych następnie na rozprawie głównej, podczas gdy zeznania zawnioskowanych świadków dotyczyły doniosłych okoliczności sprawy, zaś ich przesłuchanie było niezbędne z perspektywy poszanowania prawa do obrony oskarżonego.”

W konsekwencji tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niemożność dokonania zmiany orzeczenia co do istoty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej, alternatywnie, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 września 2022 r. obrońca oskarżonego podniósł zarzut bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i złożył pismo zatytułowane „uzupełnienie apelacji”, w którym podniósł zarzut naruszenia procedury, tj. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. „poprzez nienależyte obsadzenie Sądu z uwagi na to, że Sędzia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie – Pani A.W., orzekająca w niniejszej sprawie w pierwszej instancji (jednoosobowo), powołana została na to stanowisko na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), która nie daje gwarancji niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 6 września 2022 r., IX Ka 341/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, wniósł obrońca skazanego zarzucając, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. „naruszenie art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez wzięcie udziału w składzie sądu osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) co przełożyło się na wadliwość procesu powoływania, który doprowadził do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

- co doprowadziło do zaistnienia bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.” W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Mimo wagi podniesionego zarzutu (bezwzględnej przyczyny odwoławczej) kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wprawdzie z treści zarzutu wynika, iż obrońca zarzuca naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na wzięciu „udziału w składzie sądu osoby powołanej na urząd Sędziego Sądu Najwyższego (...)”, nie mniej jednak z lektury kasacji wynika, że podnoszony zarzut dotyczy orzekającej w pierwszej instancji asesora A.W. (k – 6 kasacji) i jest powtórzeniem podniesionego przez obrońcę w postępowaniu apelacyjnym zarzutu, do którego w sposób obszerny i szczegółowy odniósł się Sąd Okręgowy na k – 9-11 uzasadnienia swojego orzeczenia. Obrońca w skardze kasacyjnej nie przedstawia żadnych nowych, nie podnoszonych wcześniej okoliczności, które wskazywałyby na to, że asesor A.W., orzekając w pierwszej instancji, mogła naruszyć wymagane od sędziego standardy niezawisłości i bezstronności inne, niż wynikające z wadliwego powołania, stąd kasacja obrońcy jest wyłącznie nieuprawnioną polemiką z oceną dokonaną przez sąd odwoławczy, którą to ocenę należy uznać za prawidłową i w konsekwencji pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k.

Myli się skarżący, gdy twierdzi, że sam tylko fakt, iż Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie daje gwarancji niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej przesądza z automatu, że każde powołanie na stanowisko sędziowskie jest obarczone tego rodzaju wadą, że rodzi konsekwencje naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W uchwale trzech połączony Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2023 r., BSA I-4110-1/2020, na którą powołuje się autor kasacji, Sąd Najwyższy stwierdził, że do uznania bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. koniecznym jest ustalenie, że zachodzą dodatkowe okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardu niezawisłości i bezstronności w konkretnej sprawie i w jej niepowtarzalnych okolicznościach dotyczących samego sędziego. Sama więc wadliwa procedura, na którą wskazuje obrońca, nie jest wystarczająca, by

zasadnie kwestionować bezstronność i niezależność orzekającej w sprawie Pani Asesor. Pogląd ten został powtórzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (*Brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach*). Zasadnie zauważył również Sąd Okręgowy, że tryb powołania asesorów, jakkolwiek również z udziałem KRS, jest odmienny, a o pozycji na liście rankingowej decyduje suma punktów uzyskanych na egzaminie sędziowskim, zaś szczegółowe kwestie uregulowane są w ustawie o ustroju sądów powszechnych oraz ustawie o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (art. 106h i art. 106i u.s.p.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(K.G.)

[ms]